

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 14 OCTOMBRIE 1980¹

Attorney General
împotriva
Juan C. Burgoa

(cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare,
formulată de Circuit Court din districtul Cork)

„Pescuit: drepturi ale țărilor terțe”

Cauza 812/79

În cauza 812/79

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Circuit Court din districtul Cork pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

ATTORNEY GENERAL

și

JUAN C. BURGOA,

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 234 din Tratatul CEE și a articolului 5 din Actul din 22 ianuarie 1972 privind condițiile de aderare și adaptările tratatelor, precum și în ceea ce privește interpretarea Convenției de la Londra privind pescuitul din 1964 și a anumitor dispoziții ale legislației comunitare în materie de pescuit,

CURTEA,

compusă din H. Kutscher, președinte, P. Pescatore și T. Koopmans, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, Mackenzie Stuart, A. O’Keeffe, G. Bosco și O. Due, judecători,

avocat general: F. Capotorti

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin ordonanța din 7 decembrie 1979, primită de Curte la 11 decembrie 1979, Circuit Court din districtul Cork a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, patru întrebări privind interpretarea articolului 234 din tratat, precum și regimul aplicabil zonei de pescuit a Republicii Irlanda.

¹ Limba de procedură: engleza.

2 Aceste întrebări au fost adresate cu ocazia procedurii penale împotriva proprietarului unei nave de pescuit care arborează pavilionul spaniol, acuzat că a pescuit și a încercat să pescuiască fără autorizație în zona de pescuit a Irlandei, precum și că a deținut la bord plase cu ochiuri de dimensiuni interzise în zona menționată anterior.

3 Actul de acuzare susține că acuzatul a comis aceste infracțiuni la 10 iulie 1978 când nava pe care o comanda se găsea la 51° 55' nord și 11° 10' vest, și anume la 20 de mile marine de liniile de bază, în timp ce statul irlandez și-a extins zona de pescuit la 200 de mile marine de liniile de bază de la 1 ianuarie 1977.

4 Acuzatul a susținut, în fața Circuit Court, că dispozițiile Convenției de la Londra privind pescuitul din 9 martie 1964 (U.N. Treaty Series 581, nr. 8432), la care Spania și Irlanda sunt părți, au dat naștere, în favoarea acestuia, de drepturi anterioare care trebuie menținute sau păstrate, în general, prin normele de drept comunitar și, în special, prin articolul 234 din tratat iar instanța națională a adresat Curții de Justiție patru întrebări privind interpretarea dreptului comunitar.

Cu privire la articolul 234 (întrebările 1, 2 și 3)

5 Primele trei întrebări sunt redactate după cum urmează:

1. Articolul 234 din Tratatul de la Roma creează drepturi și obligații

a) pentru instituțiile Comunităților Europene;

a) pentru statele membre ale Comunității?

2 Articolul 234 din Tratatul de la Roma sau orice altă normă a dreptului comunitar menține sau păstrează drepturi pentru beneficiarii convențiilor cărora le este aplicabil articolul 234 din Tratatul de la Roma, drepturi pe care instanțele naționale ale statelor membre trebuie să le protejeze?

3. Convenția de la Londra privind pescuitul din 1964 este o convenție de felul celor cărora le este aplicabil articolul 234 din Tratatul de la Roma, astfel cum a fost acesta adaptat pentru Irlanda, Regatul Unit și Danemarca prin articolul 5 din actul de aderare?

6 Articolul 234 din tratat prevede, la primul paragraf, că drepturile și obligațiile care rezultă din convențiile încheiate anterior intrării în vigoare a tratatului, între unul sau mai multe state membre, pe de o parte, și unul sau mai multe state terțe, pe de altă parte, nu sunt afectate de dispozițiile tratatului, fără a aduce însă atingere obligației statului membru în cauză de a recurge, în conformitate cu paragraful al doilea din acest articol, la toate mijloacele corespunzătoare pentru eliminarea eventualelor incompatibilități dintre o asemenea convenție și tratat. Articolul 234 are o sferă de aplicare generală și se aplică oricărei convenții internaționale, indiferent de obiectul acesteia, care poate avea efecte asupra aplicării tratatului.

7 Rezultă din articolul 5 al actului de aderare că, pentru Irlanda, articolul 234 din tratat se aplică convențiilor încheiate înainte de aderare. Între Irlanda și Spania, Convenția de la Londra privind pescuitul a intrat în vigoare la 15 martie 1966; aceasta a fost semnată și ratificată de aceste două state la date anterioare aderării Irlandei la Comunitate. Întrucât Irlanda este, astfel, supusă obligațiilor față de Spania, care rezultă dintr-o convenție încheiată înainte de aderarea acesteia, se aplică dispozițiile articolului 234 primul paragraf.

8 Astfel cum a hotărât Curtea în hotărârea din 27 februarie 1962 în cauza 10/61 (Comisia/Republica Italiană, Rec. 1962, p. 7), această dispoziție are ca obiect de a preciza, în conformitate cu principiile dreptului internațional, faptul că aplicarea tratatului nu afectează angajamentul statului membru în cauză de a respecta drepturile statelor terțe care rezultă dintr-o convenție anterioară și de a-și îndeplini obligațiile corespunzătoare.

9 Deși articolul 234 primul paragraf menționează numai obligațiile statelor membre, acesta nu și-ar îndeplini obiectivul dacă nu ar implica obligația instituțiilor comunitare de a nu împiedica executarea angajamentelor statelor membre care decurg dintr-o convenție anterioară. Cu toate acestea, această obligație a instituțiilor comunitare urmărește numai să permită statului membru în cauză să-și îndeplinească obligațiile care îi revin în temeiul convenției anterioare, fără a crea obligații pentru Comunitate față de statul terț în cauză.

10 Întrucât articolul 234 primul paragraf are ca obiect eliminarea obstacolului, în ceea ce privește punerea în aplicare a convențiilor încheiate anterior cu state terțe, care poate rezulta pentru un stat membru din aderarea acestuia la Comunitate, acesta nu poate avea ca efect modificarea naturii drepturilor care decurg din asemenea convenții. Rezultă că această dispoziție nu are ca efect acordarea, către persoane particulare care invocă o convenție încheiată anterior intrării în vigoare a tratatului sau, după caz, anterior aderării statului membru în cauză, de drepturi pe care instanțele naționale ale statelor membre trebuie să le protejeze. Aceasta nu urmărește nici să aducă atingere drepturilor pe care persoanele particulare le pot obține dintr-o asemenea convenție.

11 Prin urmare, este necesar să se răspundă:

- *la prima întrebare:* articolul 234 din tratat trebuie să fie interpretat în sensul că aplicarea tratatului nu afectează nici respectarea drepturilor statelor terțe care rezultă dintr-o convenție încheiată cu un stat membru înainte de intrarea în vigoare a tratatului sau, după caz, înainte de aderarea statului membru, nici respectarea, de către acest stat membru, a obligațiilor care rezultă din convenție și, în consecință, instituțiile comunitare sunt obligate să nu împiedice punerea în aplicare a acestor angajamente de către statul membru în cauză;

- *la a doua întrebare:* articolul 234 din tratat nu are ca efect nici acordarea persoanelor particulare care invocă una dintre convențiile menționate prin răspunsul la prima întrebare de drepturi pe care instanțele naționale ale statelor membre ar trebui să le protejeze și nici să aducă atingere drepturilor pe care persoanele particulare le pot obține dintr-o asemenea convenție;

- *la a treia întrebare:* articolul 234 primul paragraf din tratat se aplică drepturilor și obligațiilor create între Irlanda și Spania prin Convenția de la Londra privind pescuitul din 1964.

Cu privire la regimul aplicabil zonei exclusive de pescuit a Irlandei (a patra întrebare)

12 Prin a patra întrebare instanța națională întreabă dacă o condamnare a acuzatului, în temeiul dreptului irlandez, în acțiunea penală pendentă în fața acesteia este contrară dreptului comunitar.

13 În cazul în care nu este de competența Curții să se pronunțe, în cadrul articolului 177 din tratat, cu privire la validitatea sau la interpretarea unei legi naționale, aceasta este, cu toate acestea, competentă în sensul colaborării sale cu instanțele naționale, pentru a extrage elementele de drept comunitar a căror interpretare este necesară pentru a permite instanței

naționale să se pronunțe, în conformitate cu normele comunitare, în litigiul în care a fost sesizată.

14 Rezultă din dosar, precum și din dezbaterile din fața Curții, că îndoielile exprimate de Circuit Court din Cork se referă la a ști dacă navele de pescuit care arborează pavilionul spaniol pot face obiectul unui regim de autorizare în zona de pescuit a Irlandei situată între 12 și 200 de mile marine de la liniile de bază, întrucât textul Convenției de la Londra se referă numai la zona situată până la 12 mile.

15 În fața instanței naționale, Attorney General a concluzionat că este necesară o asemenea autorizație, în temeiul articolului 222A din actul irlandez „Fisheries (Consolidation) Act” din 1959, astfel cum a fost modificat în 1978, pentru a interzice persoanelor care se găsesc la bordul unei nave de pescuit străine să pescuiască sau să încerce să pescuiască atunci când nava se află în zona de pescuit a Irlandei, cu excepția cazului în care acestea sunt autorizate pentru aceasta.

16 O asemenea cerință nu intră în conflict cu dreptul comunitar. Într-adevăr, astfel cum a susținut pe drept cuvânt Comisia, zonele de pescuit ale statelor membre care se întind până la 200 de mile marine în largul Mării Nordului și Atlanticului fac obiectul unei reglementări comunitare a pescuitului. În momentul faptelor din speță, la 10 iulie 1978, drepturile de pescuit ale navelor spaniole în zona de 200 de mile în largul coastei de vest a Irlandei erau reglementate prin Regulamentul nr. 1376/78 al Consiliului din 21 iunie 1978 de prelungire până la 31 iulie 1978 a anumitor măsuri interimare de conservare și de gestionare a rezervelor de pește aplicabile navelor care arborează pavilionul Spaniei (JO L 167, p. 9, 1978).

17 Regulamentul nr. 1376/78 citat anterior a prelungit în special anumite dispoziții ale Regulamentului nr. 341/78 al Consiliului din 20 februarie 1978 de stabilire a anumitor măsuri interimare de conservare și de gestionare a rezervelor de pește aplicabile navelor care arborează pavilionul Spaniei pentru perioada 21 februarie – 31 mai 1978 (JO L 49, p. 1, 1978). Printre dispozițiile astfel prelungite se găseau cele care prevăd că exercitarea activităților de pescuit este condiționată de acordarea unei licențe, emisă de Comisie în numele Comunității, și respectării altor măsuri de conservare și de control precum interdicția de utilizare a anumitor tipuri de plase pentru pescuitul de merluciu și limitarea capturilor accesorii.

18 Rezultă din toate aceste dispoziții că interdicția pentru navele care arborează pavilionul spaniol de a pescui fără autorizație în zona de pescuit a Irlandei aflată în largul coastei de vest a acestei țări era reglementată, în perioada în cauză, de legislația comunitară și în special de Regulamentul nr. 1376/78. Întrucât acesta nu prevede sancțiuni pentru încălcarea acestei interdicții, este de competența autorităților irlandeze să adopte toate măsurile adecvate pentru a asigura punerea în aplicare, ceea ce acestea au făcut prin introducerea articolului 222A în „Fisheries (Consolidation) Act”.

19 Pârâtul în acțiunea principală a susținut că măsurile comunitare de pescuit au fost adoptate în mod unilateral și, în consecință, sunt nelegale. Pe de o parte, acestea încălcau principiul de drept internațional conform căruia fiecare stat trebuia să recunoască drepturile de pescuit tradiționale în apele de pescuit ale acestuia. Pe de altă parte, acestea erau contrare spiritului Convenției de la Londra care, recunoscând drepturile tradiționale de pescuit în zona cuprinsă între 6 și 12 mile, trebuia să fie înțeleasă în sensul că același regim se întinde până la 200 de mile după extinderea zonelor de pescuit.

20 Nu este necesar să se examineze temeinicia uneia sau alteia dintre aceste ipoteze și să se stabilească care era regimul aplicabil zonelor de pescuit situate între 12 și 200 de mile înainte de intrarea în vigoare a reglementărilor comunitare. În cazul în care Curtea trebuie să hotărască cu privire la validitatea actelor adoptate de instituțiile Comunității atunci când această validitate a fost contestată, examinarea validității Regulamentelor nr. 341/78 și 1376/78, despre care este vorba în prezenta cauză, nu necesită o apreciere a situației care exista înainte de punerea în aplicare a măsurilor comunitare de conservare și de gestionare a rezervelor de pește.

21 În această privință, ar trebui subliniat, mai întâi, că articolul 102 din actul de aderare obligă Consiliul, care se pronunță la propunerea Comisiei, să stabilească condițiile de desfășurare a activităților de pescuit în scopul asigurării protecției zonelor de pescuit și conservării resurselor biologice ale mării. Considerentele regulamentelor nr. 341/78 și 1376/78 arată că se poate efectua controlul pescuitului printr-un sistem de licențe de pescuit care pot fi retrase în caz de nereguli sau de epuizare a cantităților prevăzute. Acesta este, în special, cazul atunci când controlul capturii nu poate fi efectuat în porturile de coastă adiacente, întrucât navele de pescuit ale statelor terțe se întorc, în mod normal, în porturile de origine ale acestora pentru debarcarea capturilor.

22 Recunoașterea nevoii, din ce în ce mai urgente, de conservare a resurselor mării, care stă la baza articolului 5 din Convenția de la Londra privind pescuitul din 1964 și care și-a găsit expresia în articolul 102 din actul de aderare, a determinat Comunitatea, în momentul extinderii zonelor de pescuit la 200 de mile, să înceapă negocieri cu țări terțe, inclusiv Spania, pentru a ajunge la acorduri pe termen lung bazate pe reciprocitate. Pentru a concilia nevoile de conservare cu interesele pescarilor care pescuiesc în mod tradițional în apele în cauză, aceste acorduri prevăd ca fiecare dintre părți să acorde accesul în zona sa de 200 de mile pentru navele de pescuit ale celeilalte părți în vederea pescuirii cotelor stabilite; pentru punerea în aplicare a acestui regim, acordurile hotărâsc că fiecare dintre părți poate obliga navele celeilalte părți care pescuiesc în apele acesteia să dețină o licență.

23 Regulamentele nr. 341/78 și 1376/78 au fost puse în aplicare înainte de încheierea definitivă a negocierilor dintre Comunitate și Spania. Considerentele acestora precizează că, în așteptarea încheierii ulterioare a unui acord-cadru între Comunitate și Spania, este necesar să se stabilească măsuri interimare. Rezultă din informațiile date Curții de către Comisie că autoritățile spaniole au colaborat cu Comisia pentru a asigura punerea în aplicare a acestui regim intermediar și, în special, pentru a organiza emiterea de licențe comunitare.

24 Rezultă din cele menționate că regimul intermediar stabilit de Comunitate în temeiul normelor acesteia face parte din raporturile stabilite între Comunitate și Spania pentru rezolvarea problemelor inerente măsurilor de conservare și extinderii zonelor exclusive de pescuit și pentru asigurarea accesului reciproc al pescarilor la apele care fac obiectul unor asemenea măsuri. Aceste raporturi s-au suprapus peste regimul care se aplica anterior acestor zone, pentru a ține seama de evoluția generală a dreptului internațional în domeniul pescuitului în marea liberă.

25 Rezultă din aceasta că examinarea Regulamentului nr. 1376/78 nu a dezvăluit nici un element de natură să afecteze validitatea acestuia și, prin urmare, o legislație națională care sancționează interdicțiile prevăzute de acesta nu este incompatibilă cu dreptul comunitar.

Cu privire la cheltuielile de judecată

26 Cheltuielile efectuate de către Guvernul Republicii Franceze, Guvernul Regatului Unit și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul rambursării. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de Circuit Court din districtul Cork prin ordonanța din 7 decembrie 1979, hotărăște:

1) Articolul 234 din tratat trebuie să fie interpretat în sensul că aplicarea tratatului nu afectează nici respectarea drepturilor statelor terțe care rezultă dintr-o convenție încheiată cu un stat membru înainte de intrarea în vigoare a tratatului sau, după caz, înainte de aderarea statului membru, nici respectarea, de către acest stat membru, a obligațiilor care rezultă din convenție și, în consecință, instituțiile comunitare sunt obligate să nu împiedice punerea în aplicare a acestor angajamente de către statul membru în cauză.

2) Articolul 234 din tratat nu are ca efect nici acordarea, unor persoane particulare care invocă una dintre convențiile menționate de alineatul precedent, de drepturi pe care instanțele naționale ale statelor membre trebuie să le protejeze și nici să aducă atingere drepturilor pe care persoanele particulare le pot obține dintr-o asemenea convenție.

3) Articolul 234 primul paragraf din tratat se aplică drepturilor și obligațiilor create între Irlanda și Spania prin Convenția privind pescuitul încheiată la Londra la 9 martie 1964.

4) Legislația unui stat membru care sancționează interdicția de a pescui fără autorizație în zona de pescuit a acestui stat membru, care este impusă navelor care arborează pavilionul spaniol prin Regulamentul nr. 1376/78 al Consiliului din 21 iunie 1978 de prelungire până la 31 iulie 1978 a anumitor măsuri interimare de conservare și de gestionare a rezervelor de pește aplicabile navelor care arborează pavilionul Spaniei, nu este incompatibilă cu dreptul comunitar.

Kutscher	Pescatore	Koopmans	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart
O'Keeffe		Bosco	Touffait	Due

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 14 octombrie 1980.

Grefier
A. Van Houtte

Președinte
H. Kutscher